

Arrest

nr. 301 941 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché, I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 december 2020.

Op 18 februari 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 29 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Tadzjiekse afkomst te zijn net als uw beide ouders. U bent geboren in Fatawa, gelegen in de provincie Nangarhar, district Surkhod. Rond uw twee jaar bent u naar Pakistan verhuisd waar u in het Hadj kamp gewoond hebt tot uw veertiende waarna u terugkeerde naar Fatih Abad in het district Surkhod in de Afghaanse provincie Nangarhar. U hebt geen onderwijs genoten. Uw vader S.A. is eind 2015 gestorven en uw moeder S.A. woont in Fatawa. U bent ongehuwd en kinderloos maar bent verloofd met de genaamde N. die eveneens woonachtig is in Fatawa. U hebt nog twee jongere zussen die eveneens woonachtig zijn in Fatawa.

Nadat jullie in 2014 terugkeerden naar Afghanistan was uw vader werkzaam was voor het project 'Milli Paiwston' dat instond voor de aanleg van wegen en kanalen, onder meer in uw dorp Fatih Abad. De taliban kreeg hier lucht van en gebood uw vader te stoppen doch dit deed hij niet. Vervolgens werd uw vader in 2015 door de taliban vermoord. Zo'n drie à vier maanden na de moord op uw vader, kwam de taliban met een dreigbrief gericht aan u waarin ze stelden dat u zich voor hun rechtbank moest aanbieden en indien u hier niet op zou ingaan, dat ze ook u zouden vermoorden. Uw moeder besloot daarop dat u Afghanistan diende te ontvluchten en uw maternale oom heeft uw vlucht geregeld. Eind 2015 hebt u Afghanistan verlaten.

Na omzwervingen via Iran, Turkije, Bulgarije en Servië bent u begin 2016 in Duitsland toegekomen. Op 22 maart 2016 hebt u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming ingediend. U verbleef in Duitsland tot november 2019 en uw verzoek om internationale bescherming werd u geweigerd. Op 27 november 2019 hebt u in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming ingediend. U verbleef er tot augustus 2020 doch werd in het kader van de Dublinrichtlijnen teruggestuurd naar Duitsland. In Duitsland hebt u op 6 augustus 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend doch dit werd u opnieuw geweigerd. Vervolgens bent u op 8 december 2020 naar België gekomen omdat u vreest dat ze u vanuit Duitsland zullen terugsturen naar Afghanistan.

Op 10 december 2021 hebt u in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Op 15 februari 2021 werd u in kennis gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de beslissing tot weigering van uw verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) had genomen aangezien België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekwam. U bleef in België en op 15 juli 2021 nam de DVZ de beslissing dat België alsnog verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw Afghaanse taskara, de originele Pakistaanse vluchtelingenkaarten van uw ouders en de originele dreigbrief van de taliban voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ d.d. 22/12/2020), en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U gaf bij de DVZ weliswaar aan dat u door uw wedervaren in Duitsland 's avonds altijd bang bent en niet kan slapen, doch u bent hiervoor niet in behandeling (vragenlijst DVZ, d.d. 22/12/2020, vraag 32) en u hebt evenmin enig attest of document ter staving van deze problemen voorgelegd. Bij de start van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gepeild hoe u het met u ging en werd u gevraagd of u zich in staat voelde uw persoonlijk onderhoud te voeren (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 18/02/2022, CGVS, p. 2) waarop u bevestigend antwoordde, alsook werd u medegedeeld dat u zelf altijd om een (extra) pauze mocht vragen (CGVS, p. 2). Aan het einde van uw onderhoud werd u gevraagd of u in staat was geweest al uw problemen aangaande uw vrees ten aanzien van Afghanistan te vertellen, hetgeen u eveneens bevestigde (CGVS, p. 20). Tot slot hebben u noch uw advocaat aan het einde van het onderhoud enige opmerkingen gegeven betreffende het persoonlijk onderhoud waarbij u door eventuele psychische problemen zou gehinderd zijn (CGVS, p. 20).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw houding ten aanzien van zowel de Duitse als de Belgische asielinstanties. Van een verzoeker om internationale bescherming die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept - in casu respectievelijk de Duitse en vervolgens de Belgische asielinstanties - spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u bij uw verzoek om internationale bescherming de Duitse autoriteiten misleid hebt. In deze geeft u bij het begin van uw onderhoud op het CGVS zelf aan dat u bij uw verzoek in Duitsland nagelaten hebt mee te delen dat u lange tijd in Pakistan hebt gewoond doch dat u ten overstaan van het CGVS de waarheid wil vertellen (CGVS, p. 3). Echter, wanneer er tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt teruggekomen op uw verzoek in Duitsland komt naar voor dat er behalve uw verblijf in Pakistan meerdere tegenstrijdigheden zijn met betrekking tot uw verzoek in Duitsland. Nochtans verklaart u uitdrukkelijk dat u enkel nagelaten hebt te vertellen dat u enige tijd in Pakistan gewoond hebt en dat de redenen waarom u in Duitsland om internationale bescherming hebt verzocht dezelfde zijn als deze in België (CGVS, p. 14). Er dient te worden vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt. Immers blijkt uit uw dossier in Duitsland dat uw asielrelaas er geenszins op dezelfde gronden was gebaseerd in vergelijking met hetgeen u de Belgische instanties voorhoudt. U verklaarde er namelijk dat uw vader in het leger diende en daarom in Ghazni werd vermoord in 1393 (=2014) waarna de taliban ook u in het vizier kreeg (notulen van de asielaanvraag d.d. 18 juli 2018 te Deggendorf, p. 4) terwijl u in België voorhoudt dat uw vader werkzaam was voor een wegenproject genaamd Milli Paiwston en daarom in 2015 in Fatih Abad werd vermoord (CGVS, p. 14 en p. 19). Voor wat betreft de redenen waarom uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland geweigerd werd, geeft u aan dit niet precies te weten doch veronderstelt u dat dit terug te brengen is tot uw nalaten uw verblijf in Pakistan te vermelden (CGVS, p. 14). Allereest mag het verwonderen dat u zogenaamd niet weet omwille van welke redenen uw verzoek in Duitsland geweigerd werd, te meer u zelf aangeeft dat u ertegen in beroep gegaan bent (CGVS, p. 10). Bovenstaande vaststellingen, namelijk dat u niet alleen tegenstrijdig bent voor wat betreft uw asielrelaas, maar ook dat u ook voor de Belgische asielinstanties weigert open kaart te spelen, ondermijnen ten stelligste uw geloofwaardigheid in het algemeen en voor wat betreft uw asielmotieven in het bijzonder. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Uw houding dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd betreffende uw vluchtmotieven in Duitsland en België is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Ook betreffende uw familiale achtergrond legt u tegenstrijdige verklaringen af in België in vergelijking met wat u de Duitse asielinstanties meedeelde. Zo geeft u aan dat uw vader de genaamde S.A. is, dat uw moeder S.A. heet, dat uw maternale grootvader A.R. heet en dat u twee zussen, A. en N. hebt (CGVS, p. 4-5 & verklaring DVZ d.d. 22 december 2020, vraag 13 en 17). Echter, in Duitsland vertelde u dat uw vader B.K. zou heten, dat uw moeder F.A.M. zou heten en dat u naast twee zussen ook twee broers hebt. Het valt hoegenaamd niet in te zien dat u tegenstrijdig bent in uw informatie met betrekking tot uw kerngezin. Bovendien werd uw originele taskara met nummer 14763642, waarvan u in België een kopie voorlegt, door de Duitse autoriteiten vertaald en hieruit blijkt eveneens dat uw vader de naam B. draagt. Op basis van voorgaande bevindingen verliezen de PoR-documenten van S.U.K.N en S.A. dan ook elke bewijswaarde daar geenszins duidelijk is dat deze personen uw ouders zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen nopen er ook toe te besluiten dat uw houding geenszins in overeenstemming is met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds van bij de aanvang van de eerste asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit, nationaliteit en asielmotieven. Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekeerd.

Wat er ook van zij, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België geeft u aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest vermoord te zullen worden door de taliban omdat u zich niet voor hun rechtbank hebt aangeboden nadat ze eerder uw vader hebben vermoord omwille van zijn werkzaamheden bij het project Mili Pawston (CGVS, p. 14-15). U slaagt er evenwel niet in deze feiten alsook uw vrees aannemelijk te maken.

U legt geen stukken ter staving van de werkzaamheden van uw vader noch van zijn dood voor (CGVS, p. 19). Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van deze door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Er moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat contradicties en onwaarschijnlijkheden vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Zoals reeds aangehaald dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Duitse autoriteiten nog aangaf dat uw vader bij het leger werkte en daarom gedood werd. Bij de DVZ gaf u dan weer letterlijk aan dat u niet wist waarom uw vader werd vermoord (vragenlijst CGVS, 2 augustus 2021, vraag 3.5) terwijl u tijdens uw onderhoud op het CGVS aangaf dat hij gedood werd omwille van zijn werk voor Milli Pawston na reeds een bedreiging gekregen te hebben hieromtrent (CGVS, p. 14). Dit zijn drie pertinent tegenstrijdige verklaringen. Nog daargelaten dat u ten overstaan van de Duitse asielinstanties omwille van wat voor reden dan ook misleidend bent geweest voor wat betreft dit kernelement van uw vrees, dan nog valt hoegenaamd niet in te zien dat u voor de Belgische autoriteiten, te weten DVZ, in eerste instantie zou hebben aangegeven dat u niet wist waarom uw vader werd vermoord indien dit daadwerkelijk zou zijn gebeurd omwille van zijn werk voor Milli Pawston. Dit moet namelijk zonder meer duidelijk moet zijn geweest aangezien uw vader voorgaand aan zijn dood al een eerdere telefonisch bedreiging had gekregen (CGVS, p. 14). Meer zelfs, bij de DVZ vermeldde u zijn werkzaamheden voor Milli Pawston zelfs niet. Uw opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen ondermijnen zeer ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw vaders werk en dood.

Naast de vele incoherenties slaagt u er evenmin in uw asielmotieven aangehaald op het CGVS aannemelijk te maken. Zo is het gezien de Afghaanse context en de reputatie van de taliban verwonderlijk dat uw vader de telefonische waarschuwing van de taliban niet serieus nam (CGVS, p. 19). Frappant genoeg kan u zelfs niet aangeven waarom hij het dreigement niet ernstig nam. U gokt dat hij dacht dat men hem voor de gek hield, maar of hij hier dan verder informatie over heeft ingewonnen weet u niet en aan uw moeder hebt u hierover niets gevraagd (CGVS, p. 19). Indien uw vader werkelijk vermoord zou zijn geweest door de taliban omwille van zijn werk voor Mili Pawstoon, zou het logisch zijn dat hij op het moment dat hij reeds een dreigement krijgt van de taliban, zich op alle mogelijke manieren zou informeren over de waarachtigheid ervan teneinde zich ervan te verzekeren dat het daadwerkelijk slechts om een lolletje zou gaan. Bovendien past deze reactie dat hij dacht dat iemand hem voor de gek hield, zoals aangehaald, allerm minst in de Afghaanse context waar men een dreigement van de taliban net wel serieus dient te nemen. Ook uw vader moet dit hebben geweten. Dat hij dan niet alles in het werk stelde om zich te informeren, kan niet worden begrepen. Er moeten overigens mogelijkheden hiertoe geweest zijn aangezien de taliban in contact stond met moellah Q.A.S. van de lokale moskee (CGVS, p. 14). Bovendien kan verwacht worden dat u hierover enige informatie kan verschaffen. Het gevolg was immers dat hij vermoord werd, doch ook dat u in het vizier kwam en moest vluchten (CGVS, p. 11). Aldus maakt voorgaande een essentieel element uit van uw voorgehouden vrees. Dat u niet weet waarom uw vader de bedreiging niet serieus nam is op zich al verwonderlijk. Dat u er na de zijn dood zelfs niet over gesproken hebt met uw moeder is zeer bedenkelijk.

Voorts is ook de informatie die u weet te geven over de talibs die uw vader hebben vermoord dermate summier dat het bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt. Zo weet u niet of degene die uw vader hebben vermoord, dezelfde personen zijn die de dreigbrief aan u hebben gegeven (CGVS, p. 17). Namen van talibs uit uw regio kent u evenmin (CGVS, p. 18) en gevraagd te vertellen over de talibs in uw regio blijft u uitermate vaag door slechts te antwoorden dat ze altijd spraken over de jihad, mensen dwongen om te bidden en mensen straffen (CGVS, p. 17). Van iemand die zich genoodzaakt

zag zijn land te ontvluchten omwille van een bedreiging door leden van de taliban mag worden verwacht dat deze enige concrete informatie kan geven over de specifieke groepering die hem bedreigde. Bovendien blijkt uit verdere bevraging dat u niet weet wie de leider was (CGVS, p. 18), noch hoe groot de groep was die zich volgens u 'achter de heuvel' ophield (CGVS, p. 18) en kan u evenmin meedelen of het deze groep achter de heuvel was die uw vader vermoordde (CGVS, p. 18). Wederom hebt u zich hierover niet geïnformeerd, niet in het minst bij de meest voor de hand liggende bron zijnde de moellah van de moskee (CGVS, p. 18). Ter verantwoording geeft u mee dat u toch niets kon doen zelfs al zou u het weten (CGVS, p. 18). Dit is echter niet overtuigend. Indien uw vrees voortkomt uit het feit dat bepaalde talibs uw vader hebben vermoord, ze vervolgens ook u viseerden en ze daartoe een ondertekende dreigbrief afleverden via de moellah van de moskee, dan kan er wel degelijk vanuit gegaan worden dat u enigszins zicht hebt op wie die talibs dan wel zijn en u bijgevolg hierover informatie kan verstrekken ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u ook geen idee hebt of nog andere werknemers van Mili Paiwastoon door de taliban werden vermoord (CGVS, p. 19). Naar eigen zeggen in uw dorp niet, maar of er dan andere dorpsbewoners voor het project werkzaam waren weet u frappant genoeg niet (CGVS, p. 19). Nochtans was uw vader voor het project werkzaam in uw eigen dorp Fati Abad (CGVS, p. 6) waardoor het - te meer toch kan worden aangenomen dat wegenwerken in een dorp enige zichtbaarheid met zich meebrengen - bijzonder moeilijk in te zien is dat u niet op de hoogte zou zijn van andere dorpsgenoten die er samen met uw vader aan wegen en kanalen werkten en bijgevolg ook of zij evenzeer problemen met de taliban kenden omwille van hun werkzaamheden.

Op basis van bovenstaande bevindingen kan geconcludeerd worden dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen en dood van uw vader en derhalve aan uw voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan. Ter staving van uw eigen problemen legt u een originele dreigbrief van de taliban voor (CGVS, p. 10). Deze weet de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen niet om te buigen, wel integendeel.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u deze brief niet hebt voorgelegd, zelfs niet vermeld tijdens uw onderhoud op de DVZ (Vragenlijst CGVS, d.d. 2 augustus 2021 en ontvangstbewijs documenten bij DVZ, d.d. 2 augustus 2021). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud haalt u weliswaar spontaan aan dat u het bestaan van de dreigbrief wel zou vermeld hebben doch dat dit niet in de notities werd vermeld (CGVS, p. 3). Deze spontane opmerking overtuigt echter niet. Immers blijkt dat de brief u door de taliban in 2015, nog voor uw vertrek werd afgeleverd (CGVS, p. 10). Bovendien werd de brief u opgestuurd in 2017 of 2018 (CGVS, p. 10) en aldus ruim voor uw onderhoud op de DVZ. Er mocht dan ook van uw verwacht worden dat u deze brief van in den beginne zou hebben voorgelegd indien hij daadwerkelijk in uw bezit was. Bovendien werden uw verklaringen bij DVZ u voorgelezen vooraleer ze u ter ondertekening werden voorgelegd, waardoor eveneens van u kan verwacht worden dat u reeds daar zou hebben opgemerkt dat de dreigbrief van de taliban – wederom een kernelement in uw asielaanvraag - niet in de notities werd vermeld. Ook het gegeven dat u de dreigbrief niet hebt voorgelegd bij de Duitse asielinstanties terwijl u deze reeds had gekregen (CGVS, p. 10) valt hoegenaamd niet in te zien. Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven.

Wat er ook van zij, uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen dan ook enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Uw gebrekkige verklaringen over deze dreigbrief ondermijnen dan ook uw geloofwaardigheid, alsook de authenticiteit van deze brief.

Ook weet u niet wie van de taliban de brief heeft gegeven noch wie erachter zit (CGVS, p. 10) terwijl de brief werd ondertekend door M. A.W., Q.N.A. en N.M. Er mag in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich over zulke zaken informeert. Bijkomende vragen hebt u hierover echter niet gesteld (CGVS, p. 10).

En wanneer u de namen van twee van de ondertekenaars voor de voeten worden geworpen, bent u niet in staat ook maar enige informatie over deze talibs mee te delen (CGVS, p. 18). Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, kan verwacht worden dat hij enigszins concrete informatie kan meedelen over de personen/actoren die hij bij terugkeer te vrezen heeft.

Voor wat betreft de inhoud van de brief stelt u verder dat u zich moest tonen aan hun rechtbank en indien u dit niet zou doen, ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 11). Waarom u zich precies moest vertonen weet u echter niet, u denkt louter omwille van uw vaders werk (CGVS, p. 11), maar gevraagd op welke manieren u zich hierover dan hebt geïnformeerd, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 11) en u komt uiteindelijk niet verder dan slechts te veronderstellen dat de taliban wilde dat u zou verschijnen omdat u nooit voor hen zou supporteren gezien hetgeen er met uw vader was gebeurd (CGVS, p. 11). U baseert zich op hetgeen anderen hebben meegemaakt (CGVS, p. 11) maar wanneer u vervolgens verder werd bevraagd over hetgeen die anderen dan hebben meegemaakt, kan u enkel twee namen meedelen van mensen die gelijkaardige problemen zouden gekend hebben (CGVS, p. 12), doch persoonlijk kende u deze mensen niet, of zij ook een dreigbrief kregen weet u evenmin (CGVS, p. 12). Ze werkten in tegenstelling tot uw vader ook voor het leger (CGVS, p. 12). Uw blote gevolgtrekking overtuigt dan ook niet als verantwoording waarom u verder niet op de hoogte zou zijn van de redenen waarom de taliban precies zou willen dat u zich aanbood bij hun rechtbank.

Voorts beweert u dat u de brief hebt ontvangen twee maanden nadat uw vader werd vermoord in het jaar 2015 (CGVS, p. 17). Echter dient vastgesteld dat de brief is gedateerd op 10/6/1393, hetgeen overeenkomt met 1 september 2014. Dit is onmogelijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd kan u evenmin enige verklaring geven (CGVS, p. 17). Ook beweert u slechts één brief en geen andere waarschuwingen gekregen te hebben (CGVS, p. 17). In de brief staat echter vermeld dat het reeds de derde oproepingsbrief is, hetgeen wederom onmogelijk in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Na confrontatie geeft u slechts mee dat dit de enige brief was die u gekregen hebt en dat u niet weet of er nog andere brieven waren (CGVS, p. 17). Echter indien er meerdere brieven zouden zijn toegekomen kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Uw verklaring dat de moellah er misschien meerdere gekregen heeft doch dat hij u deze misschien niet gegeven heeft, is weinig ernstig temeer u of noch iemand anders zich hierover heeft geïnformeerd (CGVS, p. 17). Door de tegenstrijdigheden in uw verklaringen en de inhoud van de brief enerzijds en uw merkwaardige houding in deze mochten er daadwerkelijk meerdere brieven zijn anderzijds, dient geconcludeerd dat geen enkele bewijswaarde aan de talibanbrief kan worden toegekend.

De geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met de taliban wordt tot slot ondermijnd doordat u geen zicht hebt op de huidige stand van zaken. Zo weet u niet of iemand van uw familieleden problemen gekend heeft na uw vertrek (CGVS, p. 15). U weet niet wat de talibs gedaan hebben na uw vertrek (CGVS, p. 15), noch of ze opnieuw bij de moellah geweest zijn of iemand gecontacteerd hebben om naar u te vragen (CGVS, p. 15). Het mag verwonderen dat u zich persoonlijk niet geïnformeerd hebt bij familieleden over een stand van zaken van uw problemen en slechts de algemene situatie volgt via sociale media (CGVS, p. 15). Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst. Uw verantwoording, namelijk dat de dreiging slechts op uw leven was en u in veiligheid was eens u Afghanistan had verlaten waardoor u er nooit meer heeft over gesproken (CGVS, p. 15) volstaat dan ook niet.

Op basis van het geheel van bovenvermelde vaststellingen dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Afghanistan problemen hebt gekend met de taliban alsook dat u omwille hiervan bij terugkeer te vrezen hebt door hen gedood te zullen worden. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylliumbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Waar u nog aanhaalt dat de taliban zal denken dat u geen moslim meer bent omdat u lange tijd in Europa, in een niet-islamitisch land, hebt geleefd (CGVS, p. 15) en waarbij u verwijst naar een incident waarbij uw neef zwaar geslagen werd toen de taliban ontdekte dat hij twee liedjes op zijn gsm had en u hieruit concludeert dat indien iemand voor twee liedjes al geslagen wordt, u laat uitschijnen dat hetgeen ze dan wel zullen doen met iemand zoals u die jaren in de Europese unie heeft geleefd, vele malen erger zal zijn (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat een dergelijke algemene verwijzing op zich niet voldoende is om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Immers uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen

slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing baseert is in het administratief dossier gevoegd.

De Pakistaanse vluchtelingenkaarten voor Afghanen, de kopie van uw taskara en de originele dreigbrief van de taliban werden reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel". Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout voorligt door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden en door een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

Doorheen de uiteenzetting van zijn middel verwijst verzoeker voorts nog naar de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Verzoeker tracht enkele weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren. Zo gaat hij in op het verschil tussen de vluchtmotieven in Duitsland vermeld en die in België vermeld, de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS, de informatie waarover hij beschikt over de dood van zijn vader en diens werk en besluit dat het voordeel van de twijfel op hem moet worden toegepast. Voorts bespreekt verzoeker artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat hij in het verleden reeds werd vervolgd en dus het vermoeden bestaat dat hij bij terugkeer opnieuw zal worden vervolgd. Hij stelt dat het CGVS niet aantoont dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolgingen in geval van terugkeer opnieuw zullen gebeuren.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging wegens (toegeschreven) verwestering. Verzoeker wijst in dit verband erop dat daden van vervolging kunnen uitgaan van verschillende actoren, waaronder Anti-Government Elements (AGE's), maar ook de Afghaanse gemeenschap. Verzoeker stelt dat verwesterde Afghanen zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie als op grond van het behoren tot de specifieke sociale groep van "verwesterde Afghanen" een risico op vervolging lopen. Verzoeker verwijst te dezen naar diverse rapporten, artikels, video en rechtspraak. Hij voert aan dat zijn verwestering blijkt uit zijn kledingstijl, haardracht en gedragswijze en dat hij zich niet in de waarden van het talibanregime herkent. Hij wijst op zijn verblijf in Europa en meer bepaald zijn verblijf sinds 3 jaar in België. Verzoeker meent dermate verwesterd te zijn dat hij zich, bij terugkeer, niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en er niet meer zou kunnen aarden of zijn leven uitbouwen.

Tenslotte gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege de precaire humanitaire en socio-economische situatie en vanwege de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek vanwege de veiligheidssituatie in Nangarhar.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

Op 3 januari 2024 maakt verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus", december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Formele en materiële motiveringsplicht

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. Verweerder heeft bij aanvullende nota's van 3 januari 2024 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel

degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

5. Ontvankelijkheid van het middel

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Vluchtrelaas

Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban. Verzoekers vader werd vermoord door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij een project dat instond voor de aanleg van wegen en kanalen in Afghanistan. Verzoeker vreest bij terugkeer vermoord te worden door de taliban omdat hij zich niet voor hun rechtbank heeft aangeboden. Voor de verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

Na grondige analyse van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

(i) Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt ernstig ondermijnd omdat (a) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de Duitse en Belgische asielinstanties wat betreft zijn vluchtmotieven; (b) verzoeker heeft nagelaten open kaart te spelen voor de Belgische autoriteiten doordat hij uitdrukkelijk verklaarde enkel zijn verblijf in Pakistan te hebben verzwegen in Duitsland maar dat zijn vluchtmotieven dezelfde waren; (c) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de Duitse en Belgische asielinstanties wat betreft zijn kernfamilie: zijn verklaringen inzake de namen van zijn ouders en het aantal broers/zussen zijn verschillend; (d) de naam van verzoekers vader op verzoekers taskara en op het PoR-document van zijn vader zijn verschillend waardoor, op basis van voorgaande bevindingen, de voorgelegde PoR-documenten dan ook elke bewijswaarde verliezen daar het geenszins duidelijk is dat deze personen verzoekers ouders zijn;

(ii) Er kan weinig geloof worden gehecht aan de problemen en de dood van verzoekers vader omdat (a) verzoeker geen stukken ter staving van de werkzaamheden van zijn vader noch van zijn dood voorlegt; (b) verzoeker voor de DVZ en CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom zijn vader vermoord werd; (c) het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader de telefonische waarschuwing van de taliban niet serieus nam gelet op de Afghaanse context en de reputatie van de taliban; (d) de informatie die verzoeker weet te geven over de talibs die zijn vader hebben vermoord, dermate summier is dat het bijkomend de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt; (e) verzoeker geen idee heeft of nog andere werknemers/dorpsbewoners van het wegenproject in zijn dorp omwille van deze werkzaamheden problemen met de taliban hebben gekend;

(iii) Wat betreft verzoekers eigen problemen kan de voorgelegde dreigbrief van de taliban de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen niet ombuigen omdat (a) verzoeker deze brief niet voorlegt noch vermeldt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ terwijl deze brief, een kernelement van zijn vluchtrelaas, wel reeds in zijn bezit was op dat moment; (b) uit objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is; (c) verzoeker niet weet wie van de taliban de brief heeft gegeven, noch wie erachter zit terwijl de brief werd ondertekend door drie personen; er mag in alle redelijkheid worden verwacht van verzoeker dat hij zich over zulke zaken informeert en concrete informatie kan meedelen over de personen/actoren die hij bij

terugkeer te vrezen heeft; (d) verzoekers blote gevolgtrekkingen niet overtuigen als verantwoording waarom hij verder niet op de hoogte is van de redenen waarom de taliban precies zouden willen dat hij zich aanbood bij de rechtbank; (e) verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de dreigbrief: verzoeker verklaart de dreigbrief te hebben ontvangen twee maanden na de moord op zijn vader in 2015 terwijl de dreigbrief gedateerd is op 1 september 2014; hij verklaart slechts één dreigbrief en geen andere waarschuwingen te hebben gekregen terwijl de dreigbrief vermeldt dat het reeds de derde oproepingsbrief is; (f) door de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen en de inhoud van de brief enerzijds en verzoekers merkwaaardige houding in deze mochten er daadwerkelijk meerdere brieven zijn anderzijds, dient geconcludeerd te worden dat er geen enkele bewijswaarde aan de brief van de taliban kan worden toegekend;

(iv) De geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de taliban wordt tot slot ondermijnd omdat verzoeker geen zicht heeft op de huidige stand van zaken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en bekritiseert of spreekt de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In deze benadrukt de Raad ook dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, moeten noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft daar verzoeker niet aantoont waar een andersluidende interpretatie of analyse van de commissaris-generaal tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Verzoeker brengt ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker betoogt dat hij niet werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen inzake zijn vluchtmotieven, afgelegd voor de Belgische en Duitse asielinstanties, en de schending aanvoert van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoeker met bepaalde tegenstrijdigheden in zijn gezegden niet werd geconfronteerd, geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. *In casu* betreffen de tegenstrijdige verklaringen de kern van het vluchtrelaas. Voor de Belgische asielinstanties verklaart verzoeker Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban wegens de werkzaamheden van zijn vader. Zijn vader was werkzaam voor een wegenproject en werd daarom in 2015 door de taliban vermoord in Fatih Abad. Voor de Duitse asielinstanties verklaarde verzoeker dat zijn vader in het leger diende en daarom in 2014 in Ghazni werd vermoord. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid heeft om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten, waartoe hij echter in gebreke blijft. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het

koninklijk besluit van 11 juli 2003 slaagt verzoeker er geenszins in zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven, die de kern van zijn algehele geloofwaardigheid betreffen, te verschonen.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat verweerder geen enkel gegrond argument heeft dat bewijst dat de door hem neergelegde documenten vervalsingen zouden zijn. Hij wijst erop dat de loutere vermelding van algemene bronnen waaruit een hoog corruptieniveau blijkt volstrekt onvoldoende is om wezenlijke elementen van zijn verzoek om internationale bescherming uit te sluiten. Blijkens de bestreden beslissing steunt de motivering in de bestreden beslissing inzake de dreigbrief niet alleen op algemene informatie inzake het hoog niveau van corruptie en vervalste documenten in Afghanistan. De commissaris-generaal stelde daarnaast terecht vast dat (1) verzoeker deze brief niet voorlegt noch vermeldt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ (noch voor de Duitse asielinstanties) terwijl deze brief, een kernelement van zijn vluchtrelaas, wel reeds in zijn bezit was op dat moment; (2) verzoeker niet weet wie van de taliban de brief heeft gegeven, noch wie erachter zit terwijl de brief werd ondertekend door drie personen; er mag in alle redelijkheid worden verwacht van verzoeker dat hij zich over zulke zaken informeert en concrete informatie kan meedelen over de personen/actoren die hij bij terugkeer te vrezen heeft, ook al is hij analfabeet; (3) voor wat betreft de inhoud van de brief, verzoekers blote gevolgtrekkingen niet overtuigen als verantwoording waarom hij verder niet op de hoogte is van de redenen waarom de taliban precies zouden willen dat hij zich aanbood bij hun rechtbank; (4) verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud de dreigbrief: verzoeker verklaart de dreigbrief te hebben ontvangen twee maanden na de moord op zijn vader in 2015 terwijl de dreigbrief gedateerd is op 1 september 2014 en verzoeker verklaart slechts één dreigbrief en geen andere waarschuwingen te hebben gekregen terwijl de dreigbrief vermeldt dat het reeds de derde oproepingsbrief is. Uit het geheel van deze vaststellingen volgt dat geen bewijswaarde wordt gehecht aan de door verzoeker neergelegde dreigbrief.

Waar verzoeker oppert dat niet *in concreto* wordt aangetoond dat de door hem neergelegde documenten vals zijn, dient te worden benadrukt dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad, zonder dat de stukken van valsheid moeten worden beticht. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet hun taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker citeert tot slot nog uit een arrest van de Raad, maar gaat eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

Waar verzoeker de tegenstrijdigheden tussen de DVZ en het CGVS tracht te verklaren door te verwijzen naar de korte duur van het persoonlijk onderhoud op de DVZ waarbij verzoeker werd aangemaand om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, verschoont dit niet dat hij op de DVZ over cruciale kernelementen van zijn vluchtrelaas, zoals de reden waarom zijn vader werd vermoord en over de dreigbrief van de taliban niets vermeldde. De Raad wijst erop dat het feit dat het persoonlijk onderhoud op de DVZ korter is dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het persoonlijk onderhoud is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de CGVS-vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig en gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij deze cruciale feiten, zoals de reden waarom zijn vader werd vermoord en de dreigbrief van de taliban, die de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan, vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ.

Inzake verzoekers opmerking aangaande het gebrek aan bijstand door een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming op de DVZ zijn verklaring aflegt. Verder duidt de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de DVZ aan verzoeker werd duidelijk gemaakt dat hij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat het verzoek om internationale bescherming wordt verworpen. Verzoeker was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen. Bovendien toont verzoeker niet aan hoe de door zijn op de DVZ weergegeven versie van zijn vluchtrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een advocaat.

Waar verzoeker tracht om de beperkte informatie waarover hij beschikt over het werk van zijn vader en diens dood te verschonen door te verwijzen naar zijn gezondheidsproblemen, zijn jonge leeftijd en het feit dat hij pas in 2014 naar Afghanistan is teruggekeerd na vele jaren in Pakistan te hebben gewoond, acht de Raad deze verschoningsgronden ontoereikend. Wat betreft verzoekers gezondheidsproblemen – die hij overigens niet specificeert in zijn verzoekschrift – blijkt uit de gehoorverslagen in het administratief dossier dat er door verzoeker noch op de DVZ, noch op het CGVS specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met medische problemen. De Raad ziet niet in op welke manier zij voorgaande vaststellingen zouden kunnen verklaren of weerleggen. Wat betreft zijn jonge leeftijd oordeelt de Raad, na lezing van het gehoorverslag van het CGVS, dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van de feiten in Afghanistan was verzoeker 17 jaar en op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 24 jaar, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Dari en verzoekers advocaat was aanwezig. Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tenslotte is zijn lange verblijf in Pakistan tot 2014 evenmin een verschoning voor zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn vader en diens dood in 2015 vermits zijn vader zijn werkzaamheden voor het wegenproject in Afghanistan pas in 2014, na hun terugkeer uit Pakistan, aanvatte.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift tenslotte nog verwijst naar het voordeel van de twijfel wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn, wat *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar de commissaris-generaal, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, terecht oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.2. (Toegeschreven) verwestering

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige geldende normen in de Afgaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de

Islamitische waarden. De *de facto* regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider, Hibatullah Akhundzada, houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto* administratie zich ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto* regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto* staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto* regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto* regering verboden; moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen; is het voor vrouwen verboden om voor VN agentschappen te werken; is universitaire scholing voor vrouwen geschorst; moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken; werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order; werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de Sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het

MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider, Hibatullah Akhundzada, evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’ en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor het aantal lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto* rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad hoc beslissingen, bv. door leden van de MPVPV en de *de facto* politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of zaken over de sharia en die personen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisterden zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven, al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt in dit verband dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan

naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf hebben moeten gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris generaal van 3 januari 2024 doet niet anders besluiten.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker sinds 2016 in Europa en sinds december 2020 in België verblijft en meerderjarig is. Verzoeker was (bijna) 18 jaar oud toen hij eind 2015 uit Afghanistan vertrok waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving voor hij in België aankwam.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) verwestering in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij hem sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoeker uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst.

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar landenrapporten en de duur van zijn verblijf in België en te poneren dat hij zich casual kleedt en een westerse stijl heeft, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf alhier een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij sinds twee jaar in België werkt, zich goed gedraagt en geen misdaden heeft begaan maar legt geen enkel stuk ter staving voor. Hoewel deze elementen lovenswaardig zijn en aantonen dat verzoeker in zijn levensonderhoud voorziet en zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, kan hieruit en uit de aard van zijn activiteiten echter niet blijken dat er bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet blijkt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als ongelovige te worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Hij laat immers na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'ongelovige' zal beschouwen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert te worden vervolgd.

Aldus maakt verzoeker in deze stand van zaken nergens concreet aannemelijk dat er omwille van zijn verblijf in België of omwille van enige activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen in zijnen hoofde sprake is van een verwestering/normoverschrijding of hem hierdoor een verwestering/normoverschrijding zou worden toegeschreven.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risico-verhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt ten slotte niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Verzoeker heeft bovendien nog een uitgebreid familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn verloofde (waarmee hij zich verloofd heeft na zijn vertrek uit Afghanistan, NPO p. 8-9), zijn moeder en zussen, evenals ruimere familieleden, waarbij hij met zijn moeder nog contact onderhoudt (NPO p. 5). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

De Raad besluit in navolging van het bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.2. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wordt gewezen op wat volgt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, punten 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, punten 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, punten 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, punt 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid

in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de Taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.3. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus", december 2023, p. 31-34).

In de periode van 16 augustus 2021 tot 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het totaal aantal dodelijke burgerslachtoffers wordt geschat op 1 270, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

In de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 vonden er volgens de UCDP-gegevens 781 veiligheidsincidenten plaats waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar, Panjshir, Baghlan en Nangarhar. UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 veiligheidsincidenten (EUAA "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 29-30 en p. 36). ACLED documenteerde 1 618 veiligheidsincidenten in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan (EUAA "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in

vergelijking met de vorige jaren (EUAA “*Afghanistan. Security Situation*”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124). Ontheemding vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR registreerde in 2022 274 012 ontheemden die zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst. IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 40-41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De commissaris-generaal heeft terdege vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar door te verwijzen naar ACLED data en te citeren uit algemene landeninformatie maar zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen. In de mate dat verzoeker zou verwijzen naar zijn verblijf in het Westen of zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Overige aangevoerde schendingen

Omtrent de aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient erop gewezen dat dit artikel werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (B.S. 11 juli 2018) en thans is geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. De Raad is te dezen van oordeel dat verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat de commissaris-generaal de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoeker neergelegde documenten. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Conclusie

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS